

Разбираш, че не е напразно, че си положил Хипократова клетва
Крум, р. 1990

Казвам се Крум. До VIII клас бях в паралелка с ученици от махалата и винаги съм искал да бъда наред с българите и единствен поддържах контакт с българските класове. Учителите много ме поощряваха, в погледите им виждах учудване и радост, че момче от махалата може да има такива възможности и хъс да се развива. В VIII клас получих двойка по биология и много се разсърдих на госпожа Демирева и още на следващия час реших да я поправя. Тогава бях сърдит, че спрях да поздравявам госпожата. Тази двойка толкова ме амбицира и мотивира, и още на следващия час я поправих. Още от първите ми учителки Ангелова и Босакова имаше поспециално отношение към мен, по ми обръщаха внимание, те явно са виждали потенциала в мен. На нас не ни харесват някои порядки в махалата. Ние, нашето семейство, се стремим да живеем като бели хора. С брат ми не обичаме високата музика, но всеки сам избира пътя си. Безспорно най-голяма роля изигра баща ми. Средата, семейството е много важно, баща ми ме държеше изкъсо, интересуваше се от оценките ми, дори имаше наказания много често. Той изигра много голяма роля и когато в IX клас ни събраха с останалите две български паралелки, нивото се качи рязко за мен, а за останалите роми беше непосилно, аз ги усещах. Лично аз се стремях да бъда на едно ниво с българите в класа - Митко, Сашо, Виргиния, Галя, Боян и др, с които сме добри приятели и досега. И аз си казах, че ако не мога да бъда по-добър, ще бъда на едно ниво с тях. В IX клас бях станал да ме изпитва Стефанова по химия и страхът беше много голям за мен. На първия чин седяха Галя, Сашо и Виргиния и се смееха. Аз помислих, че се смеят на мен и като се разбра, че имам и 4 се прибрах с рев. Баща ми ходи до училището, говорил е с класната. Галя, Сашо и Виргиния дойдоха вкъщи да ми се извинят, че не са се смели на мен, но факта, че те са седели на първия чин,

че и на теб ти ври и кипи, може да ти мине всичко през главата. Тогава това тяхно отношение, че ми се извиниха, мен много ме трогна. Оттам нататък се появи много силна връзка между мен и съучениците ми от български произход. Бяхме много готини хора, с някои не сме се виждали отдавна и когато в XI клас учителите ни говореха, че ще си липсваме, си мислих дръндрън, но наистина е така. С Митко, Боян, Пеци, Сашо сме приятели и досега, те ми помогнаха много, но и аз им помагах. Със Сашо си останахме големи приятели. Когато той дойде в Стара Загора като студент ветеринарна медицина, аз бях изкарал вече там 1 година и го свързах с моите приятели. Имало е купони, но и неприятности и аз съм се намесвал, дори бях си наранил ръката заради него. С Галя често сме имали спорове, бяхме водещи на програмите на тържествата. Много е важно учениците от българските паралелки да те приемат и аз няма да спра да обичам класа си. Бяхме шест човека от махалата и те отпаднаха, останах само аз. В началото е трудно, но когато те приемат е добре. Имаше големи авторитети в нашето училище по мое време, сега не мога да повярвам, че има отлив и отиват да се записват в „Христо Ботев“.

Сега съм завършил отскоро, последните две години изиграха много важна роля в живота ми. Бях много спокоен, после импулсивен и последните две години чашата преля. Дойде ми нанагорно, бях притиснат от много фактори, но сега в отделението като ти кажат „Докторе“ и виждаш благодарността на пациентите при изписването, разбираш, че не е напразно, че си положил Хипократова клетва. Отношението на колеги, на сестри, на болничен персонал е положително. Но където и да отида и да кажа, че съм лекар или преди студент по медицина отношението е много по-друго. Знаете, че в България е бюрокрация, но в такива учреждения ме посрещат и изпращат перфектно. Сега леля ми има проблеми и искам да я оперират в най-добрата болница. Когато отидох в „Токуда“ и казах, че съм колега и помолих да я прегледат, защото състоянието и е тревожно, бяха много

внимателни и ми казаха „Колега, можете да я докарате”. Днес я закарах и отношението им продължи, обясниха ми, че клапите за операция на сърцето ще бъдат американски и ще я оперира шефа на отделението. След операцията в реанимацията не пускат външни лица, но ми обещаха да ме облекат и да вляза да я видя, както и уговорих да дават на близките ми абсолютно точна информация. Че помага това, че със завършил, помага ми, по различен начин те посрещат и изпращат хората.

Постигнах нещо, което си казах, докато бях още ученик. Четях в очите на другите снизхождение, с което се отнасяха към нас, и аз реших, че ще ги накарам да ме уважават и ще се опитам да направя така, че да променят отношението си към нас, защото сред нас има хора, които честно си изкарват хляба, а не отиват да крадат. Но има „черни овце” навсякъде. Ние всички сме българи и аз се чувствам българин, мислея за хората и за страната си.

Сред колеги, които са интелигентни хора, има дискриминация, която е пунала здрави корени и не можеш да я изтръгнеш. Аз не съм разчитал на никого, само на себе си. Баща ми ми даваше наставления, че с четене и знания може да се прогресира. Неговата любима фраза беше „Четене, татко!”. Вкъщи обсъждаме, дебатираме събития, но с политиката не се занимаваме. Искам да благодаря на хората, моите учители, които са ме изградили като личност като семейство Трошанови, П. Джоков, Л. Стоянова, М. Бонджова, Стефанова, Старипавлова, Крайчева, господин Кратунков. Госпожа Демирева ме следеше изкъсо и когато се поотпуснах, тя ми се накара и каза, че иска да ме види с бяла престилка. Добре, че бяха точно такива високотелни, но това го осъзнават само хора, които после разбират колко са били прави. Благодарен съм на семейството ми, което е много важно за мен, на брат ми, на роднините ми. И накрая искам специално да благодаря на майка ми и най-вече на баща ми, на когото съм безкрайно благодарен.